

Lo Rat Penat

EIXERCICIS SOBRE EL VERP

1. Conjuga el pretèrit perfecte d'indicatiu del verb jugar.
2. Conjuga el pretèrit perfecte de subjuntiu del verb fallir.
3. Conjuga el plusquamperfecte de subjuntiu del verb junyir
4. Conjuga el pretèrit imperfecte d'indicatiu del verb riure. Posa també l'imperatiu d'este verb (només les persones: tu, nosatres i vosatres).
5. Conjuga el futur imperfecte d'indicatiu del verb menar. (**Menar**, v. tr. Ètim: del llatí MĪNARE, "conduir el ramat". El sentit originari de conduir o guiar s'ha perdut en la comarca i hui significa "fer rodar una cosa —significat que Alcover documenta en obres clàssiques com el Spill: "Lo molí mena"— o aplicat al fet de pedalejar anant en bicicleta". També se conserva en la locució menar a pressa, que equival a afanyar-se a fer alguna cosa o caminar més ràpidament, locució que no arreplega cap de diccionari. No la recull Carles Ros; l'Escrig-Llombart du vàries accepcions, però no la de pedalejar; Fullana no li dóna estos sentitis que ací arrepleguem; Alcover dóna el sentit de rodar, però no el de pedalejar o anar a pressa que trobem en la comarca; la RACV du vàries accepcions, però no la de pedalejar; el Ferrer Pastor bilingüe tradueix menar per "conducir" en castellà i en el Diccionari General arreplega el sentit d'impulsar la roda d'una màquina, que s'acostaria a pedalejar, però no el d'anar més a pressa; el IEC i el IIFV recullen el sentit de conduir, guiar i la locució menar pressa a algú, però no el de fer rodar una cosa o pedalejar. El verb menar ha patit una restricció de significat, puix s'ha substituït per conduir o guiar, i de l'accepció fer rodar, que encara se conserva, ha passat a significar pedalejar. El més majors coneixen i utilisen les dos accepcions que ací arrepleguem, els parlants de mijana edat i els més jòvens només coneixen l'accepció de pedalejar. Eixemples: "Mena a pressa que fem tart". "Mena i voràs com no caus de la bicicleta". "Hi ha bombes que trauen aigua menant una roda".).
6. Conjuga el pretèrit plusquamperfecte d'indicatiu del verb malcorar (**Malcorar**, v. tr. Ètim: derivat de mal cor, del llatí MALE i CŎR, en el mateix significat. "Malhumorar, irritar o desanimar". Llevat de Carles Ros, la donen tots els diccionaris; Alcover la documenta en Lo procés de les olives, obra valenciana

de 1497 i li dona fonètica per a Tortosa, Maestrat i València. Encara que tots els diccionaris l'arreglen, es tracta d'una forma que ha caigut en desús, a lo manco en la comarca, a on només els més majors la coneixen i en alguna ocasió l'utilisen; molts jòvens desconeixen el seu significat i no l'utilisen mai.)

7. (Imperatiu, segona persona singular verp deixar) 'm tranquil i no me (segona persona singular present indicatiu verp malcorar).
8. (Gerundi verp dir)-li eixes coses el (segona persona plural present indicatiu verp malcorar).
9. La (tercera persona singular present indicatiu verp malcorar) contant-li els seus problemes
10. Traduir al valencià: Antes las máscaras estaban prohibidas. Llevaba una máscara hecha de cartón. Hacíamos un grupo de máscaras y íbamos a ver a los novios y amigos.
11. Traduir al castellà: És un chiquet roïn que fa les fetes a la magancesa. És un bort que sempre nos fot a la magancesa (**Magancesa, a la -**, loc. Ètim: de castellà magancés, "traïdor", del nom del traïdor Comte Galalón [padastre de Roldan en el Cantar de Roldan, per la traïció del qual tingué lloc la celada de Roncesvalles en la que muigué son fillastre] de Maganza, l'actual Magúncia. Significa "a traïció i a amagatons". Carles Ros no la du; Escrig-Llombart i Fullana duen magancés que tradueixen per "bellaco", pero no donen la nostra locució; Alcover du magancés, recorda que la duen Escrig-Llombart i Martí Gadea, pero diu que està copiada dels diccionaris castellans i no du la nostra locució, la qual mostra que no és un castellanisme tret dels diccionaris castellans, via erudita, sino que existia en la parla coloquial; els diccionaris de Ferrer Pastor, la RACV, el IIFV el IEC no arreglen ni magancés ni la nostra locució. Trobem magancés utilitzat en 1915 per Jaume Cebrián en el seu Himne Valencianiste²¹⁶. En la comarca l'adjectiu magancés s'ha perdut, la RAE diu del castellà "magancés" que és una forma en desús, i la locució la coneixen en la comarca els més majors de manera passiva o en *baixa freqüència d'us*.)

12. Pretèrit perfecte indicatiu del verb dur.
13. Pretèrit perfecte d'indicatiu del verb vindre.
14. Plusquamperfecte de subjuntiu del verb tornar.
15. Traduir al valencià: Tengo que coger el tren a las dos de la tarde. Debe venir a clase. Debe de haber ido a por las cervezas. Tienes que estudiar más este tiempo verbal. Suele ir al huerto de buena mañana. Hace un momento (no traducir per: 'fa un moment'. Hi ha una paraula específica valenciana per a traduir este conjunt de paraules castellanes), cuando has entrado, te han mirado todos.